

СЕРАФИМЪ

Единъ чудноватъ човѣкъ, нито селянинъ, нито гражданинъ, дрипавъ, окжсанъ, идѣше къмъ Енювото кафене и самси Еню, седналъ отпредъ кафенето на сѣнка, не можеше да го познае кой е. Посрѣдъ лѣто, въ тая страшна жега, тоя човѣкъ бѣше навлѣкълъ дълго зимно палто, като попско расо, на главата му бѣше нахлупено смачкано бомбе, а краката му бѣха обути съ царвули. Но най-много очитѣ на Еня се връщаха върху палто-то на непознатия: едно време то ще е било чистиньо, ще е било отъ единъ платъ, но сега нищо не личеше — орѣфано, разнищено, навредъ продупчено, навредъ кърпено. И между безбройнитѣ разноцвѣтни кърпки, най-много се хвърляха въ очи две-три много голѣми, взети сякашъ отъ човалъ или отъ най-проста аба и лепнати както доде, съ едъръ шевъ и избѣгнати конци.

— Човѣкътъ доде на две-три крачки и се спрѣ. Той разбра, че Еню не може да го познае и, малко обиденъ, съ подигнати вежди, леко усмихнатъ, остави се да го гледа Еню и зачака. Той бѣше мършавъ, дребенъ човѣкъ, изгубенъ